

Marin Franičević

Tvorci življenja

- V. Osedlaj, sin, najiskrejšega konja,
pohiti proti Papuku ob zori,
prinesi mami vodo, ki poživlja,
rosíco s Papuka na brezji skorji.

Prinesi nekaj vej s Skresina, z Loma,
prinesi cvetja, ki spod jelke bode,
kjer so sledovi varuhov življenja,
iz partizanskih virov sveže vode.

Osedlaj, sin, konjiča z belo liso,
poléti še prej, ko bo zora vstala,
napolni vrče si z Voćinko bistro,
ki rane je junaku blago sprala,

nalij si vrča hladnega Iovca,
globoke reke, spenjene Brzaje,
srebrne Iskre in Kneževe vode,
ki kot srebro pod zvezdami lesk daje.

Umij obraz mi v tej nesmrtni vódi
v poletnem jutru, ko zorijo žita
in ko po kutinah diši ta soba,
srce pa bije za naš dom in Tita.

Titovo kolo

Lojze Kot dolga veriga
Krakar se kolo poskočno
 veselo ovija
 krog naših barak;
 in prah, ki se dviga
 spod težkih korakov,
 se leno izgublja
 v temneči se mrak.

Pogradi trdi so,
hrbti pekoči . . .
Vendar bi prijetneje
leglo se vznak,
in v lahnih bi sanjah
splahneli spomini
na vroči in žgoči
razbeljeni dan.

Težke so veke,
glasovi hripavi,
koraki pa kakor
udarci na zvon:
saj ko se zdanilo
na vzhodu je davi,
so krampi ob skali
že peli ko bron . . .

A pesem neutrudno
naprej nas poganja . . .
Le kaj je, kar sili jo
iz duše na plan?
Kaj se v otrplih
dlaneh je sklenilo,
kaj vžgalo v obraz se,
ožgan in potan?

Tiho je pesem
v daljavi tonila,
tiho ko vetrič,
ki zgublja se v žitu,
trdna že noč je
barake ovila,
mi pa še zmeraj smo
peli o Titu . . .